

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **TAXENBERG s. r. o.,** se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, zastoupené Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem nám. 28. října 219/438, Ostrava - Mariánské Hory, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1786/16/5100-31462-809436 a č. j. 1787/16/5100-31462-809436, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 1. 2017, č. j. 65 Af 16/2016 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj, územní pracoviště Olomouc (správce daně) vyměřil žalobkyni v řádných termínech za zdaňovací období let 2012 a 2013, daň z nemovitostí ve výši, která se nijak neodchylovala od daně tvrzené žalobkyní v příslušných daňových přiznáních.

[2] Dne 23. 8. 2013 a dne 15. 12. 2014 byla správci daně doručena dodatečná daňová přiznání k dani za obě posuzovaná zdaňovací období, v nichž žalobkyně uplatnila osvobození od daně u řady pozemků nacházejících se v katastrálních územích Hluchov a

Přemyslovice, a to s odůvodněním, že tyto nejsou předmětem daně z důvodu uvedeného v § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“).

[3] Podle žalobkyně se jedná o lesní pozemky, na nichž se nacházejí lesy zvláštního určení ve smyslu § 8 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon). Tuto skutečnost žalobkyně dokládala Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje, které dle jejího názoru prokazují, že reálný stav předmětných lesů již minimálně od roku 2008 odpovídal kritériím pro lesy zvláštního určení, a dále rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 6. 2013, č. j. KUOK 57315/2013, kterým byly předmětné lesy nacházející se na pozemcích žalobkyně zařazeny do kategorie lesů zvláštního určení, což je dle žalobkyně rozhodnutí, jímž byl uvedený existující stav deklarován.

[4] Správce daně cestou postupu k odstranění pochybností žalobkyni sdělil, že obsah rozhodnutí o zařazení předmětných lesů do kategorie lesa zvláštního určení lze zohlednit až ve zdaňovacím období roku 2014, neboť toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 6. 2013. Jelikož žalobkyně trvala na svém právním názoru, uzavřel správce daně postup s tím, že pochybnosti nebyly odstraněny a nárok uplatněný žalobkyní v dodatečných daňových přiznáních neuznal.

[5] Na základě výsledku postupu k odstranění pochybností správce daně doměřil dodatečnými platebními výměry ze dne 8. 9. 2015, žalobkyni daň z nemovitostí za zdaňovací období let 2012 a 2013 a změnil sazbu daně u jiných než sporných nemovitostí.

[6] Žalovaný v záhlaví specifikovanými rozhodnutími změnil k odvolání žalobkyně dodatečné platební výměry tak, že je ponížil celkově o 17 Kč a ve zbytku ponechal výrok beze změny. V otázce možnosti vyloučení předmětných lesních pozemků z předmětu daně se však žalovaný zcela ztotožnil se závěry správce daně a podrobně zdůvodnil, proč je nutné rozhodnutí o zařazení pozemků žalobkyně do lesů zvláštního určení považovat za konstitutivní.

II. Řízení před krajským soudem

[7] Proti rozhodnutím žalovaného podala žalobkyně dvě samostatné žaloby, které krajský soud usnesením ze dne ze dne 11. 1. 2017, č. j. 65 Af 16/2016 – 28, spojil ke společnému projednání.

[8] Krajský soud ve svém rozsudku zejména uvedl, že žalobkyně spatřuje důvody nezákonnosti správních rozhodnutí v obou stupních výhradně v okolnostech týkajících se zdanění pozemků, na nichž se nacházejí lesy zvláštního určení. Krajský soud odmítl názor žalobkyně, že rozhodnutí o zařazení lesa do kategorie lesů zvláštního určení je rozhodnutí deklaratorní. Podle krajského soudu má rozhodnutí podle § 8 odst. 3 lesního zákona konstitutivní povahu, neboť se jím zakládá nový právní vztah. Příslušný les je zařazen do kategorie lesů zvláštního určení s účinky *ex nunc,* tj. od právní moci rozhodnutí o zařazení.

[9] Rovněž nepřisvědčil žalobní námitce, že žalovaný porušil § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Podle krajského soudu žalovaný vycházel z rozhodnutí o určení funkce lesa a zcela správně odmítl provést důkaz Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje. Zásady územního rozvoje totiž (s ohledem na konstitutivní povahu předmětného rozhodnutí) nejsou způsobilé k prokázání skutečností rozhodných pro správu daní.

[10] Krajský soud zdůraznil, že se žalovaný s některými důkazními návrhy žalobkyně vypořádal poměrně neobratně, avšak nikoliv nepřezkoumatelně. Odmítnutím provedení některých důkazů nebyla žalobkyně zkrácena na svých právech.

[11] Soud odmítl i žalobní argumentaci judikaturou, která se podle názoru žalobkyně vztahovala k napadenému rozhodnutí, jako nepřípadnou a s ohledem na výše uvedené žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[13] Stěžovatelka namítá, že rozhodnutí podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona je rozhodnutí deklaratorní a pouze deklarovalo stav, který tu byl v danou chvíli. Tento stav totiž existoval již před datem vydání tohoto rozhodnutí. Charakter lesa se minimálně od roku 2008 nezměnil, což prokazují mimo jiné Zásady územního rozvoje Olomouckého kraje ze dne 22. 2. 2008.

[14] Názor krajského soudu, že je rozhodnutí podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona konstitutivní povahy, nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Nikde tak totiž není výslovně uvedeno, například formulací *„zařazení do kategorie lesa zvláštního určení vzniká právní mocí rozhodnutí správního orgánu“* a právě z toho důvodu je předmětné rozhodnutí deklaratorní. Na tom nic nemění argumentace krajského soudu o tom, že mu není znám ani takový právní předpis, který by zdůrazňoval konstitutivní povahu určitého rozhodnutí.

[15] K zařazení lesa do kategorie lesa zvláštního určení postačuje povaha lesa jako takového. V projednávaném případě jde o les příměstský, který plní zvýšenou rekreační funkci. Není třeba dokládat jakákoliv povolení či splnění zvláštních podmínek, neboť zákon nepředpokládá, že by např. zvýšenou rekreační funkci lesa bylo nutno prokazovat správním nebo jiným rozhodnutím, pouze postačí, prokáže-li se povaha lesa jako taková. Z uvedeného je patrné, že se nemůže jednat o konstitutivní rozhodnutí, ale o rozhodnutí, které určitou vlastnost pouze konstatuje. Úlohou správního orgánu je pouze osvědčit (ne)existenci této skutečnosti. Opačný názor, který zastává krajský soud, by totiž vedl k tomu, že by například les měl zvýšenou rekreační funkci teprve od právní moci rozhodnutí, ačkoli by se na povaze lesa fakticky nic nezměnilo oproti dni, který nabytí právní moci předcházel.

[16] Vydávání deklaratorních rozhodnutí není nijak výjimečnou záležitostí, jak v rozsudku uvedl krajský soud. Stěžovatelka přitom odkázala na judikaturu správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2015, č. j. 30 A 139/2014 – 241, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 1 As 62/2008 – 75, a rovněž usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008 - 80, č. 1999/2010 Sb. NSS). V řadě správních řízení výsledná rozhodnutí jen deklarují již existující stav a správní orgány při nich vydávají svá deklaratorní rozhodnutí za stejných podmínek, za jakých došlo k vydání rozhodnutí o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení. Citované rozhodnutí rozšířeného senátu pak přiznává deklaratorní povahu rozhodnutí vydanému podle § 1 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, a to přesto, že se tímto deklaratorním rozhodnutím závazně určují práva a povinnosti vlastníků dotčených pozemků a jejich uživatelů.

[17] Soud se nijak nevypořádal s žalobní argumentací, že není nijak rozhodné vydání rozhodnutí o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení, nýbrž je třeba posuzovat skutečné nakládání s nemovitou věcí. Krajský soud neosvětlil, proč je stěžovatelkou namítaná judikatura nepřípadná, z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[18] Názor prezentovaný žalovaným, jakož i krajským soudem, vychází pouze z formálních znaků kategorie pozemků (lesy zvláštního určení), aniž by reflektoval skutečný stav věcí při vyměřování a výběru daní. Pro správné zjištění podmínek pro osvobození od daně z nemovitostí je v souladu s § 8 odst. 3 daňového řádu nutné zjistit skutečný stav věcí. V této souvislosti judikatura opakovaně stanoví, že kupříkladu v případě vyměření daně je třeba vycházet ze skutečného účelu užívání stavby k výkonu podnikatelské činnosti (rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 10 Ca 275/2002, rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 58 Ca 26/2003 nebo rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9 Ca 296/2009, nebo rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014 - 71, č. 3420/2016 Sb. NSS).

[19] Podle citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu lze dospět v případě stěžovatele k závěru, že formulace užitá v § 2 odst. 2 písm. b) zákona o dani z nemovitostí nenasvědčuje tomu, že by zákonodárce zamýšlel spojovat osvobození od daně z pozemků s jakýmkoli formálním úkonem orgánu veřejné moci. Zákon totiž osvobození od daně spojuje s faktickým užíváním osvobozených pozemků, aniž by stanovil, že se osvobození nevztahuje na ty pozemky, ohledně nichž nebylo formálním způsobem rozhodnuto o zařazení do určité kategorie.

[20] Závěrem stěžovatelka podotkla, že pozemky jsou jako lesy zvláštního určení používány nejméně od dvacátých let minulého století s využitím k rekreaci a odpočinku. Stěžovatelka již v řízení před správcem daně uvedla a doložila, že v letech 2011 až 2012 (tedy ještě před zařazením lesních pozemků do kategorie lesů zvláštního užití), zde nechala vybudovat pěší a lyžařské stezky i hipostezky. Stěžovatelka provedla zpevnění povrchu komunikace pro jejich použití koly a pro pěší chůzi, odstranila náletové dřeviny, vybudovala informační tabule a odpočinková místa.

[21] Správce daně ani krajský soud ovšem tyto skutečnosti nezjistily. Postupem žalovaného byla porušena zásada materiální pravdy podle § 8 odst. 3 daňového řádu, podle kterého má finanční úřad vycházet ze skutečného obsahu právní právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Podle stěžovatelky lze za jinou skutečnost v dané věci považovat skutečnou charakteristiku, resp. kategorii lesa na předmětných pozemcích, a dále skutečnou povahu Zásad územního rozvoje Olomouckého kraje.

[22] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na své dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právním posouzením krajského soudu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatelka je proto povinna uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. bod 140 rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, nebo bod 21 rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64).

[26] Část kasační stížnosti pouze kopíruje žalobní body, ve zbylé části stěžovatelka polemizuje s právními závěry krajského soudu, přičemž jen v tomto rozsahu budou námitky stěžovatelky vypořádány.

[27] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Soud se podle ní nevypořádal s částí žalobní argumentace a rovněž neprovedl některé z důkazů. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, a tam citovaná rozhodnutí). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů např. tehdy, pokud se soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[28] Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, jaké skutečnosti krajský soud považoval za rozhodné a současně je také seznatelné, z jakých důvodů žaloby sloučené ke společnému projednání zamítl. Krajský soud nepochybil, pokud se omezil na vypořádání těch žalobních bodů, které považoval za klíčové pro posouzení nyní projednávaného případu, namísto toho, aby zabředl do vypořádání každé jednotlivé stěžovatelkou namítané podrobnosti. Vypořádání klíčových námitek ze strany krajského soudu pak implicitně vyloučilo důvodnost ostatních dílčích žalobních argumentů a navržených důkazů, z toho důvodu nebylo třeba navazující argumenty vypořádat, ani provádět důkazy, jež byly podle krajského soudu nesouvisející. Správnost závěrů krajského soudu bude předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je však nedůvodná.

[29] Podle stěžovatelky je rozhodnutí o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona deklaratorním rozhodnutím, nadto zastává názor, že pro účely osvobození od daně z nemovitostí je rozhodující faktické nakládání s pozemky, nikoliv jejich formální zařazení.

[30] Klíčovým pro rozhodnutí v nyní projednávané věci je tudíž (i) relativně samostatná otázka posouzení charakteru rozhodnutí o zařazení pozemků do kategorie lesů zvláštního určení, a dále (ii) smysl a účel § 2 odst. 2 písm. d) zákona o dani z nemovitostí.

[31] Lesy zvláštního určení definuje lesní zákon ve svém § 8 odst. 1 jako *lesy, které nejsou lesy ochrannými a nacházejí se a) v pásmech hygienické ochrany vodních zdrojů I. stupně, b) v ochranných pásmech zdrojů přírodních léčivých a stolních minerálních vod, c) na území národních parků a národních přírodních rezervací*, přičemž podle odst. 2 písm. c) téhož zákona do této kategorie orgán ochrany lesa může zařadit i *lesy, u kterých veřejný zájem na zlepšení a ochraně životního prostředí nebo jiný oprávněný zájem na plnění mimoprodukčních funkcí lesa je nadřazen funkcím produkčním, například lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí*. Podle § 8 odst. 3 lesního zákona pak *o zařazení lesů do kategorie lesů zvláštního určení podle odstavce 2 a o vyřazení z této kategorie rozhoduje orgán státní správy lesů na návrh vlastníka lesa nebo z vlastního podnětu*.

[32] V napadeném rozsudku se krajský soud pokusil stěžovatelce ozřejmit důvody, pro které má rozhodnutí podle § 8 odst. 3 lesního zákona konstitutivní povahu, a kasační soud se s nimi ztotožňuje. Jedná se ostatně o prejudikovanou otázku.

[33] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Afs 289/2016 - 30, který se zabýval skutkově totožnou situací, jako je tomu v nyní projednávané věci, totiž „[r]*ozhodnutí o zařazení lesů do kategorie lesů zvláštního určení dle § 8 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, má konstitutivní povahu.*“ V tomto rozsudku se kasační soud rozsáhle zabýval povahou rozhodnutí podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona (bod 43 až 51) a mimo jiné uvedl: „*Lesní zákon zakotvuje celou řadu práv a povinností, která jsou s tímto zařazením spojená. Jedná se např. o práva a povinnosti vyplývající z § 36 odst. 3 a odst. 4 lesního zákona. Jednalo-li by se o deklaratorní rozhodnutí, navíc s možností určení charakteru lesu jako lesu zvláštního určení i zpětně, práva a povinnosti s rozhodnutím související by zde musela existovat bez ohledu na zařazení lesa do této kategorie. Tak tomu však zjevně není.*

Teprve zařazením lesu do speciální kategorie se zakládá nový právní stav a současně s tímto zařazením vznikají nová práva a povinnosti." Rozhodnutí o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení je tedy konstitutivním rozhodnutím o změně právního stavu pozemků.

[34] Tento závěr v nyní projednávané věci potvrzuje i skutečnost, že se jedná o pozemky, jejichž zařazení do kategorie lesů zvláštního určení závisí na správním uvážení orgánu ochrany lesa, jak vyplývá z citovaného návětí § 8 odst. 2 lesního zákona.

[35] Smysl a účel § 2 odst. 2 písm. d) zákona o daních z nemovitostí, podle kterého „[p]*ředmětem daně z pozemků nejsou lesní pozemky, na nichž se nacházejí lesy ochranné a lesy zvláštního určení*", je pak kompenzovat majiteli pozemků jeho omezení ve výkonu práv na základě rozhodnutí o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení.

[36] Pokud stěžovatelka namítá, že s těmito pozemky již dlouhodobě (předtím) nakládala jako s lesy zvláštního určení - například tím, že budovala jejich rekreační funkci prostřednictvím stezek, odpočinkových míst a odstraňováním náletových dřevin, podle kasačního soudu se jednalo toliko o vlastní rozhodnutí stěžovatelky nakládat s lesy určitým způsobem v mezích stanovených zákonem a lesním hospodářským plánem. Takové nakládání s pozemky však bylo dobrovolné, nikoliv povinné. Povinnost určitého nakládání s předmětnými pozemky byla založena teprve rozhodnutím o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení podle § 8 odst. 3 lesního zákona.

[37] Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že v některých jiných případech jsou daňové úlevy (např. vynětí z předmětu daně, osvobození od daně či nižší sazby daně) zákonem o dani z nemovitostí výslovně vztaženy k faktickému stavu či faktickému způsobu užívání nemovitostí [např. jako obytný dům ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí - viz stěžovatelem uváděné rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014, č. 3420/2016 Sb. NSS]. V posuzované věci tomu tak není, § 2 odst. 2 písm. d) zákona o dani z nemovitostí výslovně odkazuje na kategorizaci lesů, nikoliv na jejich faktické obhospodařování.

[38] Námitka, že postupem žalovaného byla k tíži stěžovatelky porušena zásada materiální pravdy ve smyslu § 8 odst. 3 daňového řádu, je rovněž nedůvodná. Podle uvedeného ustanovení vychází správce daně ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daně. Za jinou rozhodnou skutečnost lze v dané věci považovat až rozhodnutí ze dne 26. 6. 2013 o zařazení do kategorie lesů zvláštního určení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 28. 6. 2013 a správce daně z něj bude vycházet při výpočtu daně z nemovitých věcí od 1. 1. 2014 (v souladu s § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí, podle kterého „[d]*aň z nemovitých věcí se stanoví na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň stanovována").*

[39] Jak správně dovodil krajský soud, stěžovatelkou předestřená judikatura je v nyní projednávané věci s ohledem na výše uvedené nepřípadná. Stěžovatelka v kasační stížnosti nesprávně aplikovala závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008 - 80, č. 1999/2010 Sb. NSS, na nyní projednávanou věc. Rozhodnutí v pochybnostech podle § 1 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je rozhodnutím, jež osvědčuje stav v pochybnostech, které pozemky tvoří či náležejí

do zemědělského půdního fondu, a je proto v intencích lesního zákona obdobou rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona. Ke konstitutivní povaze tohoto rozhodnutí se vyjadřoval kasační soud již mnohokrát, srov. rozsudek ze dne č. j. 1 As 24/2016 - 61.

[40] Krajský soud správně vyhodnotil nevýznamnost obsahu Zásad územního rozvoje Olomouckého kraje pro posouzení kategorie lesa vzhledem ke skutečnosti, že o zařazování do kategorií rozhoduje orgán ochrany lesa (jak je vysvětleno výše) konstitutivně.

[41] Kasační soud se rovněž ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se žalovaný k neprovedení navrhovaných důkazů vyjádřil dosti neobratně, avšak jejich neprovedení (s ohledem na výše uvedené) nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na nedůvodnost veškerých námitek stěžovatelky Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto soud ve výroku II. rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud ve výroku III. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Filip
Dienstbier předseda
senátu